

Hồi 10

Đêm thám cứu u viếng ổ dâm

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn vào cỗ quan tài đã mở nắp sẵn, vội quay người đi, tim đập mạnh đến mức cơ hồ vọt khỏi lồng ngực.

Thì ra Lam Thái Diệp nằm trong quan tài lúc này toàn thân lỏa lồ, hoàn toàn không một mảnh vải che thân.

Mảnh giấy có ghi phương pháp giải trừ Quy Tức thuật mà Tư Mã Thiển Như trao cho chàng là trước hết dùng khí dương cương đả thông âm mạch của nàng, rồi sau đó áp dụng phương pháp âm dương điều hòa và thủy nhũ giao dung thì mới có thể làm cho nàng hồi tỉnh.

Âu Dương Thu xuất thân trong thế gia võ lâm, được học nhiều thi thư, tuy là vì cứu người, nhưng cũng không thể làm điều mất gia phong như vậy, huống hồ chàng căm thù nhất là người võ lâm phạm dâm giới.

Do đó, chàng bối rối không ngừng đi quanh trong thạch thất, nhưng rồi chàng chợt nhớ đến Tam âm Sư Hồn Chương, một tuyệt học của sư môn.

Lúc chàng học luyện môn chương pháp này, ân sư Thái Hư thượng nhân từng nói là phương pháp này phối hợp với tâm pháp huyền môn, nếu xử dụng đúng, có thể cứu hồn người trăm ngày, hết như đã chết vậy. Nhưng trăm ngày sau lại với chương pháp này chính phản tương dụng để giải huyết thì sẽ không làm tổn thương đến võ công đối phương.

Nhưng từ khi học thành môn chương pháp ấy, chàng chưa từng xử dụng, chẳng rõ có thể giải trừ Quy Tức thuật hay không.

Chàng thầm luyện lại mấy lượt phương pháp xử dụng Tam âm Sư Hồn Chương, sau đó quyết định mạo hiểm thử một phen.

Thế là, trước tiên chàng dùng chân khí thuần dương đả thông những âm mạch bị ách tắc khắp người Lam Thái Diệp, sau đó vận mười thành công lực, hữu chương đặt lên trên huyết Bối Tâm của Lam Thái Diệp, nhưng lại không dám thúc đẩy chân lực quá mạnh, chỉ với tốc độ chậm nhất từ từ truyền chân khí vào huyết đạo.

Cách ngưng tụ chân khí vận truyền chậm chạp thế này so ra còn mệt hơn là giao đấu với cao thủ, bởi chàng phải không chế chân lực thật đúng mức, Bách Hội là một trong mười đại tử huyết trên thân người, chỉ cần một chút bất cẩn là chết ngay.

Vì vậy, Âu Dương Thu chẳng những toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mà bàn tay phải đặt trên huyệt Bách Hội của Lam Thái Diệp cũng đã bắt đầu run rẩy.

Nhưng lòng chàng không hề nghĩ gì khác, chỉ chuyên tâm một lòng cứu người, nên trong giai đoạn tối khẩn yếu này vẫn có thể khống chế chân lực một cách thật đúng mức.

Chừng khoảng thời gian nửa tuần trà, người Lam Thái Diệp bỗng động nhẹ, rồi thì một luồng sức mạnh như dẫn dắt chân lực phát ra của Âu Dương Thu không ngừng lưu động.

Âu Dương Thu mừng rỡ, liền tăng thêm một thành công lực, và luồng sức mạnh ấy càng lưu thông nhanh hơn.

Thế là, lòng tin của Âu Dương Thu gia tăng, bèn với bốn thành công lực thúc đẩy nhanh hơn, và bàn tay trái đỡ lấy Lam Thái Diệp ngồi dậy.

Lại một khắc trôi qua, Lam Thái Diệp đã có thể dựa vào chân khí của Âu Dương Thu phối hợp với chân khí của bản thân bắt đầu điều tức. Nhưng như vậy càng khiến Âu Dương Thu khổ sở hơn, chàng toàn thân mồ hôi đầm đìa, đã có cảm giác công lực thiếu liên tục, nhưng lại không dám thu tay về.

Ngay trong lúc gay go ấy, một bàn tay từ bên phải Âu Dương Thu đưa tới, thay thế chàng hành công.

Người đột nhiên hiện thân đó là Tiểu Thúy. Âu Dương Thu ngay cả nói cũng không còn đủ sức, đành cười gượng rồi liền tức vận công điều tức. Khi chàng điều tức xong tỉnh lại, thấy Tư Mã Thiên Như, Tiểu Thúy và Lam Thái Diệp đang đứng trước mặt, người với ánh mắt quan tâm, người với ánh mắt cảm kích nhìn chàng.

Lam Thái Diệp lúc này đã mặc y phục vào, nằng đờ mặt nói:

- Thu ca, đa tạ Thu ca đã cứu mạng tiểu muội!

Âu Dương Thu đứng lên, lạnh lùng nói:

- Không cần cảm tạ, các vị cũng từng cứu Âu Dương Thu này một lần, kẻ như không ai nợ ai nữa. Nhưng Tư Mã cô nương có điều cần hỏi, mong là cô nương có thể hợp tác.

Lam Thái Diệp như hết sức uất ức, nước mắt chảy dài nói:

- Tiểu muội với Thái Cúc hồi nửa năm trước đã ngầm đi theo Thu Ca đến Đại Lý thấy La Võng Cơ đưa Thu ca vào Ngân Kiều thôn rồi không trở ra nữa, nên cũng tiến vào Ngân Kiều thôn, nhưng chưa vào đến nơi đã sa vào cạm bẫy của họ rồi.

Tư Mã Thiên Như bỗng hỏi:

- Có phải Hoạt Diêm Vương La Tu đã bức bách các vị uống độc dược làm mất lý trí, chuyên giúp lão ta chuyển vận thi thể ở ngoài không?

- Sao khi tiểu muội với Thái Cúc bị bắt, vừa lúc được mấy vị bạn thân của tiên phụ là Thương Ngô Tam Hồ và huynh muội họ Nghiêm đi ngang qua phát hiện, vì cứu tiểu

muội và Thái Cúc, họ cũng đều bị bắt giam trong Ngân Kiều thôn mấy hôm rồi đưa đến Cửu u cung.

Tư Mã Thiên Như ngạc nhiên:

- Sao lại đâu ra Cửu u cung nữa? Có quan hệ gì với Hoạt Diêm vương La Tu?

- Nghe giọng điệu của họ dường như La Tu với Hải Long hội của lão đều thuộc Cửu u cung quản hạt, nhưng trên Cửu u cung còn có một tổ chức điều khiển họ nữa.

Âu Dương Thu bỗng hỏi:

- Người điều khiển họ có phải được gọi là vương gia không?

Lam Thái Điệp gật đầu:

- Họ đều gọi như vậy cả.

- Vậy là không sai rồi, giờ thì chúng ta đã tìm được chút manh mối, sào huyệt của họ chính là Ly Biệt Câu.

- Tiểu muội chưa từng nghe nói đến Ly Biệt Câu, nhưng họ có một lão bà độc cước và Bạch Tiên Nhi, dường như là tâm phúc của vương gia.

Âu Dương Thu tiếp lời:

- Ả dâm nữ Bạch Tiên Nhi chưa chết ư? Cô nương từng gặp ả ta rồi - Thái Cúc chính vì không chịu uống dược hoàn của Bạch Tiên Nhi nên đã bị ả ta đánh chết, võ công của ả ta và lão độc cước đều rất cao cường.

Âu Dương Thu lẩm bẩm:

- Lạ thật, sao lúc trong Vân Long khách điểm lão nhân gia ấy không giết đôi nam nữ chó má này thế nhỉ? Cửu u cung ở đâu cô nương còn nhớ không?

- Ở cách Ngân Kiều thôn không đến trăm dặm, trong Cửu u cốc trên Cửu Chi sơn.

Âu Dương Thu mắt ánh sát cơ:

- Tốt lắm, ta chỉ cần biết địa điểm là đủ, Tư Mã tử tử hãy trông nom Các vị đồng đạo, tiểu đệ với sư muội đến Cửu u cốc ngay.

Tư Mã Thiên Như vội nói:

- Huynh đệ chớ nóng nảy, Cửu u cung đã là chi nhánh của Ma Thiết cung, nên trong hẳn có rất nhiều chạm bẫy, chúng ta hãy nghiên cứu cách xâm nhập trước đã. Đồng thời, Thương Ngô Tam Hồ, huynh muội họ Nghiêm đều là người hiệp nghĩa có tiếng tăm trên giang hồ, cũng phải tìm cách cứu họ mới được.

Âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:

- Giết người dễ, cứu người khó. Nếu họ đã bị uống độc dược, bị mất lý trí, chúng ta cứu bằng cách nào?

Lam Thái Điệp xen lời:

- Thương Ngô Tam Hồ với huynh muội họ Nghiêm đều bị giam trong một địa động, dường như họ chưa chưa uống độc dược, vì loại độc dược này chỉ lão bà độc cước với Bạch Tiên Nhi mới có.

Tư Mã Thiển Như nói:

- Nếu họ bị chưa mất lý trí thì việc giải cứu không khó, quần hào ở đây xin nhờ Trường Tôn thúc thúc trông nom cho, Thiển Như cùng đi với hiền sư huynh muội.

Lam Thái Điệp vốn cũng muốn đi cùng, nhưng Âu Dương Thu mặt lạnh như tiền, nàng không dám lên tiếng nữa.

Thế là, Tư Mã Thiển Như nhanh chóng thu xếp, ba người lập tức lên đường đến Cửu Chỉ sơn ngay trong đêm hôm đó.

Võ công ba người đều kể được là bậc nhất võ lâm, họ toàn lực phóng đi, không đầy một giờ đã đến Cửu Chỉ sơn.

Âu Dương Thu dừng lại trên lưng một ngọn núi, phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy dưới núi có đến mấy mươi sơn cốc, chẳng biết nơi nào là Cửu u cốc.

Tư Mã Thiển Như dừng lại bên cạnh chàng, lặng thinh không nói một lời, như đang thầm đếm có bao nhiêu sơn cốc.

Hồi lâu sau, Tư Mã Thiển Như mới nói:

- Âu Dương huynh đệ, Cửu u cốc này là một thế trận do nhân công cải tạo, cốc này nằm trong cốc kia, ngầm chứa ngũ hành bát quái, hướng chính nam cửa sinh, nhưng sao lại không có lối ra vào thế nhỉ?

- Tiểu đệ hoàn toàn mù tịt về cơ quan trận thế, đã là cửa sinh thì chúng ta cứ xông vào, đi một bước hay một bước.

Tư Mã Thiển Như gật đầu:

- Xem ra cũng đành vậy thôi. Có lẽ là họ che giấu lối ra vào ở dưới núi hoặc trong cỏ dại, chúng ta hành động phải hết sức thận trọng, kéo lỗ trúng cạm bẫy.

- Vâng, để tiểu đệ đi trước dẫn đường cho.

Âu Dương Thu nói xong liền tức tung mình lao thẳng xuống sơn cốc phía chính nam, Tư Mã Thiển Như với Tiểu Thúy cũng liền phi thân theo sau.

Ba người đều rõ ràng nhìn thấy nơi đây là cửa vào sơn cốc, nhưng chẳng ngờ lại là một con đường cùn, phía trước có một tảng đá to chắn ngay giữa đường, bít kín lối vào, ngay cả chim muông cũng không bay qua nổi.

Âu Dương Thu thần vận công lực, đưa hai tay định xô đẩy tảng đá, Tư Mã Thiển Như vội ngăn cản nói:

- Huynh đệ, không nên. Tảng đá chắn đường nếu là do người đặt để, nhất định phải có cạm bẫy.

Âu Dương Thu thoáng chau mày:

- Hai bên cửa cốc đều là núi cao hơn trăm trượng, nếu không xô tảng đá to này ra, chúng ta làm sao vào được trong cốc?

Tư Mã Thiên Như cười cười:

- Tảng đá này cao khoảng mười lăm mười sáu trượng, người có khinh công giỏi đến mấy cũng không thể phóng một cái là qua được, nhưng nếu giữa chừng có chỗ mượn sức, đổi một hơi chân khí, có lẽ Chúng ta sẽ vượt qua chẳng khó.

Âu Dương Thu gật đầu:

- Ngoại trừ lại dụng tảng đá này để mượn sức, đâu còn cách gì khác hơn.

Tư Mã Thiên Như nhẹ vung tay áo trái, trên lòng bàn tay đã có thêm một chú chim con đỏ như lửa, toàn thân lông vũ như máu, chỉ đôi mắt là màu vàng kim.

Nàng lại nhẹ vung tay, chim đỏ bay vút lên không.

Âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Tư Mã tử tử thả hỏa điều dò đường ư?

- Chim này tên là Hỏa Phụng Hoàng, được gia phụ từ nam hoang cứu về, đã thông linh tính người, toàn thân đao kiếm bất nhập, lúc đang giao chiến với một con mãng xà ngàn năm, gia phụ đi ngang qua gặp, giết chết mãng xà cứu mang về nhà, Tư Mã Thiên Như lúc năm tuổi đã mang theo bên mình cho đến nay...

Tư Mã Thiên Như đang nói, bỗng xuất hiện một luồng sáng đỏ nhanh như tia chớp, Hỏa Phụng Hoàng đã đáp xuống trên vai nàng và khẽ kêu chít chít.

Tư Mã Thiên Như hiểu ý nói:

- Quả nhiên không sai, đây chính là cửa vào Cửu u cốc, nhưng tảng đá này chỗ nào cũng có cạm bẫy, tuyệt đối không được chạm vào Chúng ta hãy dùng Hỏa Phụng Hoàng làm vật mượn sức đổi khí giữa chừng, bay qua phía trên tảng đá.

Nàng dứt lời, không chờ Âu Dương Thu lên tiếng, hai tay vỗ nhẹ, người đã vọt lên cao năm sáu trượng, đồng thời Hỏa Phụng Hoàng cũng vỗ cánh bay theo, đúng lúc đỡ lấy chân Tư Mã Thiên Như, đẩy nàng lên cao hai trượng nữa.

Tư Mã Thiên Như mượn vào sức đẩy của Hỏa Phụng Hoàng, đổi một hơi chân khí trên không, hai tay vung nhanh, người như một cách chim to lao xuống bên trong cốc.

Âu Dương Thu giờ mới biết Hỏa Phụng Hoàng quả là một linh cầm ngàn năm, sức đẩy hai cánh của nó dù là cao thủ võ lâm cũng không sánh bằng.

Chàng lo cho Tư Mã Thiên Như một mình vào cốc gặp bất trắc, vội vận đờ chân khí tung mình lên, Hỏa Phụng Hoàng lại với cùng một cách thức lần lượt đưa chàng và Tiểu Thúy vào cốc, sau đó bay đi trước dẫn đường.

Âu Dương Thu với Tiểu Thúy sau khi hạ xuống đất, thấy Tư Mã Thiên Như đang nấp ở phía sau một tảng đá, bèn phi thân đến khẽ nói:

- Tư Mã tử tử đã có phát hiện gì phải không?

Tư Mã Thiển Như gật đầu:

- sơn cốc này quả là con đường chính tiên vào Cửu u cung, trước đây không lâu còn có người đi qua.

Âu Dương Thu chú mắt nhìn một hồi mới phát giác có vài chỗ sưng động trên cổ bị người giẫm qua, nhưng dấu vết không rõ lắm, chứng tỏ võ công người này rất cao.

Chàng gật đầu nói:

- Đường như chỉ có hai người!

Tư Mã Thiển Như trầm ngâm:

- Hai người này đã ra khỏi cốc bằng cách nào, hẳn then chốt là ở trên tảng đá này, chắc chắn phải có cơ quan điều khiển mở ra đóng vào...

Nàng vừa nói đến đó, Hỏa Phụng Hoàng lại nhanh như chớp bay trở về, vẫn đáp xuống trên vai phải Tư Mã Thiển Như và khẽ kêu chít chít mấy tiếng.

Tư Mã Thiển Như đưa tay vuốt nhẹ lên đầu Hỏa Phụng Hoàng và dùng tay làm ra mấy dấu hiệu, sau đó Hỏa Phụng Hoàng lại vỗ cánh bay đi.

Âu Dương Thu nóng ruột hỏi:

- Thiển Như tỷ, Hỏa Phụng Hoàng đã phát hiện có người trong cốc phải không?

- Hỏa Phụng Hoàng tuy hiểu được ý Thiển Như, nhưng khả năng diễn đạt bằng lời không đủ. Đường như phía trước có một trang viện và trong có rất nhiều người, nhưng nó không diễn tả được.

Hỏa Phụng Hoàng thăm dò được vậy là khá lắm rồi. Theo tiêu đệ thấy, đây chắc chắn là Cửu u cốc rồi.

- Theo Thiển Như thì đây chỉ là lối vào vòng ngoài, nếu muốn vào sâu khu trung tâm Cửu u cung, e còn một chặng đường xa nữa.

Âu Dương Thu ngược nhìn trời:

- Bất kể còn bao xa, chúng ta cũng phải vào đến Cửu u cung trước lúc trời sáng và tuyết đối không để cho đối phương phát hiện, nếu không việc cứu người sẽ khó khăn hơn.

Chàng dứt lời, liền dẫn trước phóng đi, Tiểu Thúy vượt qua mặt Tư Mã Thiển Như, theo sát phía sau Âu Dương Thu.

Ba người thấy đều vận hết toàn lực khinh công, theo con đường khúc khuỷu trong cốc phóng đi, lát đã vượt qua được hơn năm mươi dặm đường.

Bỗng Âu Dương Thu chững người dừng lại, dùng tay ra hiệu với Tiểu Thúy và Tư Mã Thiển Như, rồi lẹ làng tung mình lên trên một cây to bên phải.

Tiểu Thúy với Tư Mã Thiển Như cũng đã phát giác quanh đây có vẻ khác lạ, bèn cùng vận đề chân khí, cơ hồ cùng lúc với Âu Dương Thu đáp xuống chỗ cành lá rập rập trên cây.

Ba người cùng nín thở, đưa mắt nhìn vào trong một khu rừng trúc phía trước bên trái.

Khu rừng này không rộng lắm, nhưng được cắt xén rất tề chỉnh, chính giữa có một tòa trang viện, lối đi nằm ngay giữa rừng trúc.

Ra khỏi rừng trúc là đến lối đi ra cốc, do bởi hai bên rừng trúc và cây cối đều rất cao nên nhìn từ xa rất khó phát hiện ra trang viện trong rừng.

Lúc này đã gần cuối giờ tỵ, đêm khuya tĩnh lặng, Âu Dương Thu ba người ẩn thân trên cây, tuy cách trang viện đến, mấy trăm trượng, nhưng vẫn nghe được tiếng ồn từ trang viện văng vẳng vọng đến, dường như đó là một sông bạc.

Tư Mã Thiên Như truyền âm nói:

- Âu Dương huynh đệ, đây rất có thể là cửa vào thật sự Cửu u cung, những người ở trong trang viện hẳn là có nhiệm vụ canh gác tuần tra.

Âu Dương Thu cũng truyền âm nói:

- Theo tiêu đệ thì ngoài bọn canh gác tuần tra, hẳn còn có người có thân phận cao hơn ở trên lầu.

Tư Mã Thiên Như ngạc nhiên:

- Trang viện còn có lầu nữa ư?

- Trang viện quá rộng lớn, lầu lại quá nhỏ, lại thêm rừng trúc bao quanh, chẳng dễ phát hiện ra. Tiêu đệ nhờ nhìn qua kẽ lá, trông thấy ánh đèn trước rồi mới phát hiện ra ngôi lầu ấy.

Đoạn chàng chỉ tay về phía tây bắc, qua kẽ lá trúc lộ ra bởi gió thổi, Tư Mã Thiên Như cũng đã nhìn thấy ngôi lầu ấy.

Nhưng ngay khi ấy, Tiêu Thúy bỗng thúc nhẹ vào mình hai người, Âu Dương Thu và Tư Mã Thiên Như liên tức cảnh giác.

Thì ra phía trái rừng trúc đã xuất hiện ba đại hán, chỉ nghe người đi giữa vừa đi vừa mắng:

- Mẹ kiếp thật là xui xẻo, chúng ta lại trực đêm vào lúc này, người ta thì đánh bạc vui chơi thỏa thích, còn lão tử thì phải ra ngoài ăn sương uống gió.

Người đi trước tiếp lời:

- Tôn Thất, ngươi bớt bớt cái mồm lại có được không? Lỡ mà bị cung chủ nghe được, cái đầu trên cổ chúng ta e cũng không giữ nổi.

- Giang Cửu ca lo xa quá, lúc này dù có người tiểu trên đầu ả dâm phụ ấy, e rằng ả ta cũng không rời xa được bọn trọc kia.

- Ngươi chỉ cần giữ được mạng sống, sớm muộn gì cũng có cơ hội ấy, chỉ sợ ngươi không đủ hỏa hầu, chết uổng mạng đó thôi.

Tôn Thất rụt đầu lè lưỡi:

- Ngay cả nghĩ tại hạ cũng chẳng dám nghĩ đến, hậu sơn Cửu u cốc chính là nhờ xương cốt của họ bồi đắp, mấy tên trọc thối tha sớm muộn gì cũng sẽ nằm lại tại đó.

- Nghe đâu mấy gã hòa thượng này là đệ tử của Thiết Trúc tự, họ đều từng học qua thuật Thái Bỗ từ Tây Vực, được lão lão và Bạch Tiên Nhi thử trước, đủ tư cách mới được đưa đến đây cho cung chủ.

Tôn Thất cười khinh:

- Gì mà lão lão? Mụ là tào kê chính hiệu thì có, ở Ly Biệt Câu chuyên bắt mối cho đại thủ lĩnh, ra ngoài lại tiếp khách cho tiểu thủ lĩnh, dù mụ cho lão Tôn này trăm vạn lạng vàng, lão Tôn này cũng chưa chịu lên...

Giang Cửu bỗng dừng lại, gằn giọng nói:

- Tôn Thất, mẹ kiếp nếu ngươi thật sự có gan thì hãy lên trên Trúc Diệp Các mà chửi mắng, đừng nói lén sau lưng mà liên lụy đến bọn ta.

Tôn Thất thấy Giang Cửu nổi dóa, liền ỉu xìu nói:

- Giang Cửu, xin đừng trách tiểu đệ. Tiểu đệ thật là tức không chịu nổi, hôm nay vốn dĩ không phải chúng ta trực đêm, vậy mà Chiến lão đại lại phân phái chúng ta...

Giang Cửu lạnh lùng ngắt lời:

- Đó chỉ trách là ngươi không biết điều, túi ngân phiếu mà ngươi đã lấy được của gã giặc trọc kia lúc sáng ít ra cũng có trăm vạn lạng, vậy mà ngươi lại muốn nuốt trọn một mình. Chiến lão đại xuất thân từ Không Không môn, bằng vào mấy ngón xoàng xĩnh của Tam Chích Thủ ngươi, sao thể qua nổi pháp nhãn của Chiến đại ca?

Tôn Thất biến sắc mặt:

- Giang Cửu ca, việc này có bao nhiêu người biết vậy?

- Không nhiều, ngoài Chiến lão đại, chỉ có Vương Nhị và ta, ngươi liệu mà tính.

Tôn Thất ngẫm nghĩ chốc lát:

- Không có nhiều như Giang Cửu ca nói đâu, chỉ có bảy mươi ba vạn lạng thôi. Biểu cho chiến lão đại hai mươi vạn lạng, còn lại chúng ta chia đều, được không?

- còn mười viên bảo châu nữa, cũng phải chia cho Chiến lão đại ba viên, ta với Vương Nhị mỗi người hai viên, còn lại phần ngươi ba viên.

Tôn Thất mếu máo:

- Các vị thật lợi hại, như là chính tay đếm qua vậy!

- Chiến lão đại xuất thân từ đâu? Chẳng giấu gì ngươi, Chiến lão đại dặn bảo ta với Vương Nhị cùng ngươi trực đêm là để thủ tiêu ngươi đấy. Kể như ngươi đã không uổng hai mươi năm lăn lộn trên giang hồ, tiền bạc phải tiêu xài trên lưỡi đao, Chiến lão đại hôm nay vận đũa bác không được tốt, bây giờ hãy lấy phần của y ra, ta chuyển lên dùm ngươi. Hai ngươi hãy ra ngoài cửa cốc đảo một vòng, ta quay lại rồi cùng vào trong chơi vài ván.

Tôn Thất ngoan ngoãn lấy ra một chiếc túi da dê, chia ngân phiếu và bảo châu ra làm bốn phần. Giang Cửu cầm lấy hai phần quay người đi vào trang viện. Tôn Thất và Vương Nhị đưa mắt nhìn vào cốc, sau đó đi đến dưới gốc cây to ấy ngồi xuống.

Chỗ Âu Dương Thu ẩn nấp cách mặt đất khoảng mười ba mươi bốn trượng, với công lực của chàng, nếu thi triển cách không điểm huyết cũng có thể đắc thủ, nhưng không chắc chắn lắm.

Chàng quay đầu lại nhìn Tiểu Thúy, Tiểu Thúy cũng lắc đầu ra ý như chàng.

Bỗng nghe Tư Mã Thiển Như truyền âm nói:

- Âu Dương huynh đệ, tuyệt đối không thể để cho ba người này sống, nếu muốn thâm nhập Cửu u cung cứu người, chúng ta cần phải giả làm ba người này.

Âu Dương Thu cũng truyền âm nói:

- Thiển Như tỷ, chỗ ngồi của họ bị thân cây che cản, chúng ta ở đây trực tiếp ra tay hẳn không thể đả thương họ, còn xê dịch thì chắc chắn sẽ bị họ phát giác.

- Thiển Như bảo Hỏa Phụng Hoàng dụ họ đi ra, hai người phải nhanh và giải quyết xong trước khi Giang Cửu quay lại...

Tư Mã Thiển Như chưa dứt lời, trên một cành cây đã bay ra một vệt đỏ, đảo quanh hai người rồi đáp xuống trên một ngọn cây nhỏ, hướng về phía Vương Nhị và Tôn Thất vung động đôi cánh.

Tôn Thất quả nhiên đứng lên nói:

- Vương Nhị, mẹ kiếp nếu là vận may đã đến thì ngay cả núi cũng không cản nổi, người xem con chim này toàn thân đỏ rực, nhất định là một báu vật.

Vương Nhị gật đầu, cũng theo sau đứng lên, nhưng không nói một lời Tôn Thất lại khẽ nói:

- Hành động phải cẩn thận, đừng để nó sợ bay mất, báu vật này ngàn năm trước khó mà gặp.

Hai người khom lưng, hết sức thận trọng tiến về phía Hỏa Phụng Hoàng.

Nhưng họ rời khỏi cây chưa được một trượng, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã nhanh như chớp từ trên không lao xuống.

Tôn Thất và Vương Nhị vừa phát giác, hai đại yếu huyết Hầu Kết và Mệnh Môn đã cùng lúc bị điểm trúng. Hai người không phát ra được một tiếng đã tắt thở ngã xuống.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy mỗi người xách một tử thi, phi thân trở lên cây to.

Tư Mã Thiển Như truyền âm nói:

- Hãy mau cởi y phục của họ mặc vào, Tiểu Thúy muội mặc y phục của Vương Nhị, Thiển Như sẽ dịch dung cho hai người.

Hai người y lời thay y phục xong, Tư Mã Thiên Như đã chuẩn bị sẵn dược vật dịch dung, ba chiếc lọ để trên cành cây bên cạnh nàng, một lọ là thuốc nước, hai lọ là thuốc bột màu sắc khác nhau.

Tư Mã Thiên Như cúi nhìn mặt Tôn Thất và Vương Nhị thật kỹ, sau đó đổ một ít thuốc nước và thuốc bột lên trên lòng bàn tay, trộn đều rồi thoa lên mặt Âu Dương Thu.

Từ mặt đến tay, phàm chỗ nào có thể nhìn thấy, nàng đều thoa thuốc dịch dung lên. Sau đó, nàng lại dịch dung cho Tiểu Thúy giống hệt như Vương Nhị.

Xong xuôi, Âu Dương Thu với Tiểu Thúy đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng bật cười. Nhưng Tư Mã Thiên Như vội truyền âm nói:

- Âu Dương huynh đệ đã học giọng nói của Tôn Thất thế nào rồi?

Âu Dương Thu bèn ngâm vận công lực, với phương pháp Biến âm Di Thanh bắt chước giọng tôn Thất nói:

- Lão Tôn này đã học xong rồi, nhưng không biết nghe có giống không?

Tư Mã Thiên Như gật đầu cười:

- Giống lắm! Còn Tiểu Thúy không cần học vì Vương Nhị là kẻ câm.

Âu Dương Thu ngạc nhiên:

- Thiên Như tỷ sao biết Vương Nhị là kẻ câm vậy?

- Á Đạo Lang Tặc Vương Nhị là đại đạo khét tiếng trên giang hồ, bọn này chẳng người nào không đáng chết. Hai người xuống mau đi, Hỏa Phụng Hoàng còn đang đợi, Giang Cửu quay lại mà thấy Hỏa Phụng Hoàng chắc hẳn cũng rất kinh ngạc, hai người thừa cơ ra tay sẽ dễ dàng hơn.

Âu Dương Thu gật đầu, bèn cùng Tiểu Thúy phi thân xuống đất.

Hai người cũng bắt chước điệu bộ Tôn Thất và Vương Nhị, hai mắt trố to, khom lưng rón rén đi về phía Hỏa Phụng Hoàng.

Ngay khi ấy, Giang Cửu quả nhiên đã quay lại, từ xa đã lớn tiếng nói:

- Tôn Thất, hai tên ngu ngốc các ngươi không đi tuần sơn, ở đây chơi trò trốn tìm cái quái quỷ gì vậy? Chiến lão đại đã thuận cho chúng ta tuần sơn xong, có thể trở về chơi vải ván...

Y nhắc thấy Hỏa Phụng Hoàng và Âu Dương Thu đưa tay trái ra sau lưng xua lia lia, lập tức ngưng lời.

Y thấy Hỏa Phụng Hoàng toàn thân đỏ rực, khác hẳn loài phi cầm thường, cũng nghĩ đó là báu vật như Tôn Thất, liền tức với thân pháp nhanh nhất lao vào giữa Âu Dương Thu và Tiểu Thúy.

Luận về võ công, tám Giang Cửu cũng không phải là địch thủ của Âu Dương Thu, huống hồ còn có thêm một Tiểu Thúy, y vừa mới phi thân đến, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng lúc lách người xuất chỉ, liên tiếp điểm trúng á Huyệt, Ma Huyệt và Khí Hải

huyết của y.

Giang Cửu chưa kịp nhìn thấy rõ mặt hai người đã bất tỉnh nhân sự Âu Dương Thu xách y lên, dùng tay ra hiệu với Tiểu Thúy, hai người lại phi thân trở về chỗ ẩn nấp của Tư Mã Thiên Như.

Tư Mã Thiên Như vung tay giải khai á Huyết của Giang Cửu, nhân khi y há miệng ra, nòng nhanh chóng búng một viên dược hoàn vào miệng giang Cửu.

Giang Cửu như rung người một cái, rồi mở to đôi mắt đờ đẫn nhìn Thiên Như, không chút động đậy như là nô tài gặp chủ nhân vậy.

Tư Mã Thiên Như hạ thấp giọng hỏi:

- Giang Cửu, ngươi đến Cửu u cung đã bao lâu rồi, ngươi còn nhớ không?

Giang Cửu cũng hạ thấp giọng đáp:

- Nhớ, đã sắp bảy năm rồi!

- Ngươi biết cách sử dụng cơ quan cửa ra Cửu u cốc không?

- Biết, cơ quan ở ngay gốc cây này, có một cái chốt màu xanh, xoay sang phải ba lần, tảng đá bít cửa cốc sẽ mở ra ngoài ngay.

- Ngươi còn nhớ danh tánh của cung chủ không?

- Đại danh của cung chủ là Lăng Hồng Diễm, hiện đang ở Trúc Diệp Các với...

Bỗng hai mắt trợn ngược, từ giã cõi đời.

Tư Mã Thiên Như lắc đầu lâm bâm:

- Thiên Như miệt mài nghiên cứu cả bảy ngày đêm mà vẫn chưa thành công.

Âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Thiên Như tỷ muốn nói viên dược hoàn đã cho Giang Cửu uống phải không?

- Trong Ma Thiết cung đã chế tạo một loại độc dược khiến người mất lý trí, Thiên Như tuy tìm ra mấy loại dược vật định dĩ độc công độc nhưng chưa thành công.

- Có thể làm cho Giang Cửu nói ra nhiều như vậy kể được là thành công rồi.

- Nhưng Giang Cửu đã chết, nên chưa thể dùng để chữa trị người của mình.

Âu Dương Thu giờ mới hiểu Tư Mã Thiên Như nghiên cứu loài dược vật này là để chữa trị cho những người hiệp nghĩa bị Ma thiết cung làm mất trí nhớ, nhưng thí nghiệm trên người Giang Cửu đã thất bại.

Chàng đang không biết dùng lời lẽ gì để an ủi nàng, Tư Mã Thiên Như đã giục:

- Âu Dương huynh đệ, Thiên Như đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta hãy đến sông bạc xem thử trước. Nhưng Thiên Như chưa từng bước chân đến sông bạc, huynh đệ có biết đánh bạc không?

Âu Dương Thu cười:

- Vậy là Thiên Như đã chọn đúng người rồi, gia phụ có lập một sòng bạc trong Hàn Mai bảo, tiêu đệ tuy không thường chơi nhưng cách đánh bạc nào tiêu đệ cũng biết.

Tư Mã Thiên Như ngạc nhiên:

- Lệnh tôn cũng có mở sòng bạc ư? Huynh đệ không nói đùa đó Chứ?

- Gia phụ không phải mở sòng bạc, mà là nhân sĩ trong giang hồ trong Hàn Mai bảo quá nhiều, và họ toàn là hạng du hiệp, nếu quanh năm không có việc gì làm, khó thể bảo đảm không xảy ra vấn đề, nên gia phụ mới xây một gian đại sảnh, chuyên dành cho họ đánh bạc tiêu khiển. Nhưng nếu có người thua quá nhiều, gia phụ sẽ ngầm biếu tiền bạc cho họ.

- Huynh đệ tuổi còn trẻ mà đánh bạc, lệnh tôn không cấm sao?

- Gia phụ rất cởi mở, cho là người giang hồ phải ném trái đu mọi mặt, nhưng không được đam mê. Có một số người rất ham mê cờ bạc, ở trong Hàn Mai bảo một năm là không còn có hứng thú đồ bạc nữa.

Tư Mã Thiên Như giọng nghiêm túc:

- Lệnh tôn vậy mới là một người hiệp nghĩa đích thực.

Nàng sợ khiến Âu Dương Thu cảm thương, vội lái sang chuyện khác:

- Chúng ta hãy vào trong xem thử, thời gian không còn sớm nữa.

Âu Dương Thu thấy giọng nói và điệu bộ của nàng giống hệt Giang Cửu, không nén được lại cười nói:

- Thiên Như tỷ giả giống quá!

Thế là ba người băng qua rừng trúc tiến vào trang viện. Bên trong trang viện cũng trồng đầy trúc xanh, nhưng có một gian đại sảnh, đó chính là sòng bạc.

Trong đại sảnh đèn đóm sáng choang, hơn ba mươi người chia làm hai bàn, bên phải là chơi bài cửu, bên trái là đồ súc sắc.

Ba người vừa xô cửa vào, một đại hiệp trung niên ở bàn bên phải đã cười to nói:

- Giang Cửu, người thật mang lại vận may cho ta, ta ván nào cũng ăn hết, chẳng những gỡ lại vốn, mà còn ăn thêm không ít.

Tư Mã Thiên Như toét miệng cười to:

- Chiến lão đại nên nghỉ là vừa, Tôn Thất ngựa tay lắm rồi, để cho y làm cái vài ván đi.

Nàng nói xong còn nháy mắt mấy cái, Âu Dương Thu giờ mới nhìn rõ, Tư Mã Thiên Như cả răng cũng nhuộm thành màu vàng đen, cười càng giống Giang Cửu hơn.

Đại hán trung niên ấy chính là Chiến lão đại, xuất thân Không Không môn, là một tên ác ôn khét tiếng trên giang hồ, danh hiệu là Thất Tiết Côn Chiến Bất Thắng.

Y như đoán ra được dụng ý của Tư Mã Thiển Như, vờ cười khẩy nói:

- Chẳng sợ ba bàn tay của Tôn Thất, y chẳng làm gì được trên bàn bài đâu.

Âu Dương Thu thừa cơ hội tiến tới hai bước nói:

- Chiến lão đại đừng lúc nào cũng xem thường lão Tôn, lão Tôn trước nay đều bằng vào sự may rủi trên bàn bài, chưa từng bao giờ giở trò.

- Đó là vì trước mặt các huynh đệ người dám, nhưng người có ăn lần nào chưa?

- Đỡ bác là nhờ may rủi, lão Tôn vì thời vận xấu nên luôn luôn thua, nhưng hôm nay khác rồi...

Chiến lão đại cười phá lên:

- Tôn Thất, mẹ kiếp có phải người có vài lạng bạc trên mình nên ngứa ngáy khó chịu chứ gì? Thôi được, người bắt đầu làm cái đi.

Y đẩy những quân bài trước mặt ra và ra hiệu người ở đối diện nhường chỗ cho Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu không khách sáo, ngồi xuống sắp bài lại xong nói:

- các vị huynh đệ tha hồ đặt, lão Tôn hôm nay không hạn chế.

Đoạn từ trong lòng móc ra một xấp ngân phiếu, bày ra trước mặt nói:

- Ngân phiếu này Chiến lão đại có thể chứng minh tuyệt đối không phải giả, các vị hãy yên tâm mà đặt.

Mọi người thấy vậy đều sững sốt, chỉ Chiến lão đại đưa mắt nhìn ngân phiếu cười nói:

- Giả thì không giả, nhưng mười lăm vạn lạng e rằng người không qua nổi phen làm cái này.

- Ai ăn ai thua phải chơi rồi mới biết!

Âu Dương Thu miệng nói tay đã đẩy một quân bài ra. Những người đặt trong ván đầu tiên đều có ý thăm dò, ngay cả Chiến lão đại cũng chỉ đặt một vạn lạng.

Súc sắc đổ ra năm điểm, cái lấy hai quân bài thứ nhất, địa trận phối đồng chùy, địa bát, đây là tám điểm khá lớn trong bài cừ.

Nhưng hai nhà thượng hạ đều chín điểm, còn Chiến lão đại là thiên bát, cũng tám điểm nhưng lớn hơn địa bát, Âu Dương Thu thua hết, cả thảy hơn ba vạn lạng.

Ván thứ nhì đặt nhiều hơn gấp bội, có người đặt luôn cả vốn lẫn lãi, có người còn đặt thêm nữa, Chiến lão đại đặt đến ba vạn lạng.

Lúc này súc sắc đổ ra là chín điểm, cái vẫn là lấy hai quân bài thứ nhất, thứ tự như ván thứ nhất.

Âu Dương Thu lật bài lên tạp tứ cũng là nhỏ nhất trong bốn điểm.

Ba cửa kia là sáu, bảy và tám điểm, cái lại thua hết.

Mới hai ván cái đã thua mất gần mười một vạn lạng, những người đặt đều cười hớ hớ.

Tư Mã Thiên Như thấy vậy thảm nhủ:

- Âu Dương huynh đệ chơi dỡ thế này, e rằng cả ba viên bảo châu cũng không giữ nổi...

Nàng nghĩ chưa dứt, Âu Dương Thu quả nhiên móc ra ba viên bảo châu, đặt xuống trước mặt nói:

- Đây tính giá một trăm vạn lạng, không đắt chứ?

Chiến lão đại gật đầu cười:

- Không, không đắt, các vị huynh đệ yên tâm mà đặt, nếu là giả Chiến lão đại này chịu trách nhiệm.

Y cũng từ trong lòng móc ra ba viên bảo châu, quơ qua quơ lại một hồi, nhưng rồi chỉ đặt một viên.

Hai cửa kiếm cũng đặt khá lớn, ba cửa cộng lại cũng trên tám mươi vạn lạng, quyết ăn thua với cái.

Súc sắc đồ ra, lại là năm điểm, cái vận là hai quân bài thứ nhất, vẫn tám điểm, nhưng là tạp bát, nhỏ nhất trong hàng tám điểm.

Thế nhưng, lần này cái ăn hết, ba cửa kiếm đều có bảy điểm. Thế là ngân phiếu trước mặt Âu Dương Thu đã gần hai trăm vạn lạng.

Đến ván thứ tư, mọi người đã nóng máu, ba cửa cơ hồ móc hết ngân phiếu ra đặt, quyết một ăn một thua trong ván này.

Chiến lão đại chẳng nói chẳng rằng, đặt hai viên bảo châu trong tay xuống bàn, ngoài ra còn thêm vào một xấp ngân phiếu.

Âu Dương Thu đưa súc sắc lên miệng hà một hơi, nhưng đồ ra lại là chín điểm.

Chàng vẫn lấy hai quân bài thứ nhất, tiện tay lật lên, thiên phối địa, vẫn là bốn điểm.

Hai cửa thượng hạ la hét ầm ĩ, đặt hai quân bài trên tay xoay lia lịa.

Chiến lão đại rất mau mắn, lật hai quân bài lên, mười điểm bù chình.

Hai cửa thượng hạ cũng đã lật bài ra, cửa thượng là ba điểm, cửa hạ bốn điểm, nhưng là nhân tứ, nhỏ hơn bốn điểm thiên phối địa, nên Âu Dương Thu lại ăn hết.

Nhưng khi Âu Dương Thu đưa tay lấy ngân phiếu trên bàn, ngọn Thất Tiết Côn của Chiến Bất Thắng đã nhanh như chớp đề lên hai tay chàng với hết sức lực, khiến Âu Dương Thu đau đến cắn chặt răng lại.

Chàng nén đau nói:

- Chiến lão đại làm gì vậy? Nếu tôn giá thiếu tiền bạc, phần của tôn giá, lão Tôn có thể không ăn.

Chiến Bất Thắng cười khẩy:

- Tiểu tử, thủ pháp của ngươi cao minh lắm, cửu ngũ tuần hoàn, tứ bát ăn hết. Về chơi bài thiên cửu, trên giang hồ có thể biểu diễn thủ pháp này không tìm ra được năm người.

Âu Dương Thu hai tay bị đè mạnh, đau đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn cắn răng nói:

- chiến lão đại đã quá đề cao lão Tôn này rồi, gì là cửu ngũ tuần hoàn, gì là tứ bát ăn hết, lão Tôn này ngay cả nghe cũng chưa từng...

Chiến Bất Thắng gằn giọng:

- Tiểu tử ngươi khỏi vờ vĩnh, Tam Chích Thủ Tôn Thất đúng là không biết, nhưng ngươi không phải là Tôn Thất.

- Chiến lão đại khéo đùa, lão Tôn này không phải Tôn Thất thì còn là ai nữa?

Chiến Bất Thắng cười gằn:

- Tôn Thất kể từ khi lọt lòng mẹ đến giờ chưa từng cắt móng tay, và công phu bàn tay của hắn cũng hoàn toàn nhờ vào mười móng tay dài. Tiểu tử ngươi tuy chỗ nào cũng giả rất giống và rất cao minh, nhưng chỉ thiếu mười móng tay dài, suýt nữa cả Chiến mỗ cũng bị lừa.

Mọi người nghe vậy mới chú ý đến mười móng tay chính tề của Âu Dương Thu, liền tức nhón nháo lên, có người hét to:

- Tiểu tử này chắc chắn không phải Tôn Thất, Chiến lão đại hãy giết quách hắn đi!

Mười mấy người ở bàn bên trái nghe vậy, liền cũng xúm lại vây quanh.

Chiến Bất Thắng cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử này đã không phải là Tôn Thất, hai người kia cũng không phải Giang Cửu và Vương Nhị. Các vị huynh đệ, hãy bắt sống chúng rồi giao nộp cho cung chủ ban thưởng...

Y vừa nói đến đó, đột nhiên người run lên mấy cái rồi ngã ngửa ra sau.

Hai đại hán đứng bên vội đưa tay đỡ lại, nhưng phát giác y đã tắt thở chết rồi, liền kinh hoàng la to:

- Chiến lão đại đã chết rồi!

Mọi người nghe vậy đều bàng hoàng sửng sốt, và ngay trong khoảnh khắc ấy, ba mươi hai quân bài trên bàn đã nhanh như chớp tự động bay ra tứ phía.

Những quân bài như có linh tính, mỗi quân đều nhắm ngay huyệt Hâm Kết một người, và cả bọn cũng đều đứng ba mươi hai người.

Nên bọn họ ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, đã im lìm ngã xuống chết ngay.

Âu Dương Thu lúc này mới hất ngọn Thất Tiết Côn trên tay ra, lệ làng gom hết ngân phiêu và bảo châu trên bàn nhét vào lòng, đoạn mới quay sang Tư Mã Thiên Như và Tiểu Thúy nói:

- Đi mau, chúng ta lên trên Trúc Diệp Các lấy mạng bọn dâm tăng và dâm phụ.

Tư Mã Thiên Như thở dài nói:

- Môn thủ pháp ám khí này của huynh đệ đã luyện bằng cách nào vậy? Mượn vật truyền lực, lợi dụng Thất Tiết Côn của Chiến Bất Thăng chấn chết y không khó, nhưng huynh đệ ngồi yên không hề động đậy mà lại có thể làm cho ba mươi hai quân bài bay lên giết người và nhắm vào huyết đạo một cách chuẩn xác, Thiên Như ngay cả nghe cũng chưa từng, trên giang hồ lại có một môn tuyệt kỹ như vậy Âu Dương Thu mỉm cười:

- Thiên Như tử có từng nghe trên giang hồ có một vị thần tiên trong giới đồ bác tên là Đồ Thần Quy Toán Tử thế nào không?

Tư Mã Thiên Như sững sờ:

- Chẳng lẽ Quy Toán Tử lão tiên bối đã dạy cho huynh đệ ư?

Âu Dương Thu gật đầu:

- Hồi mười năm trước, lúc ấy tiểu đệ chỉ mới bảy tuổi, lão nhân gia ấy thân mang trọng thương đến Hàn Mai bảo, gia phụ cũng không quen biết lão nhân gia ấy, vì thấy thương thế của lão nhân gia ấy quá nặng, nên đã sắp xếp cho lão nhân gia ấy ở trong một gian tĩnh thất dưỡng thương và giao nhiệm vụ nấu thuốc, chăm sóc cho tiểu đệ. Lúc lâm chung, lão nhân gia ấy đã truyền hết tuyệt kỹ đồ bác và thủ pháp ám khí cho tiểu đệ, việc ấy ngay cả gia phụ cũng không biết.

Vì tiểu đệ nội công còn kém cõi nên từ đó đến nay chưa dám sử dụng.

Tư Mã Thiên Như trầm ngâm:

- Quy Toán Tử là đệ nhất kỳ nhân võ lâm, ai có thể gây trọng thương cho lão tiên bối ấy nhỉ?

- Lão nhân gia ấy không chịu nói, nhưng tiểu đệ bây giờ nhớ lại, rất có thể liên quan tới Ma Thiết cung.

- Tình trạng sau khi chết của lão nhân gia ấy phải chăng cũng giống như thủ pháp giết người của Ma Thiết cung?

- Lúc lâm chung, lão nhân gia ấy dường như rất đau đớn, gia phụ đã mai táng lão nhân gia ấy trong Thất Lạc cốc, tiểu đệ vẫn thường đến bái tế, nhưng không xảy ra tình trạng bị người đánh cắp tử thi.

Tư Mã Thiên Như ngẫm nghĩ chốc lát:

- Có thể là vì không ai biết thân phận thật sự của lão nhân gia ấy cũng nên.

- Tiểu đệ đã thề trước mộ của Quy Toán Tử tiên bối, nhất định sẽ tìm ra hung thủ báo thù cho lão nhân gia ấy.

Tư Mã Thiển Như cười áo nã:

- Sự việc dường như càng lúc càng phức tạp, huynh đệ đừng nên nghĩ quá xa, quên mất mục đích đến đây của chúng ta.

- Suy theo lời nói của bọn Giang Cửu và Tôn Thất, Trúc Diệp Các có lẽ chính là ngôi lầu này và cũng là một ổ dâm. Thiển Như tử với sư muội hãy ở dưới này canh chừng, để một mình tiểu đệ lên được rồi.

Tư Mã Thiển Như vội tiếp lời:

- Huynh đệ đã quên lời dạy của lệnh tôn rồi ư? Nhi nữ giang hồ chỉ cần lòng có chính khí, bất kỳ nơi nào cũng có thể đến.

Âu Dương Thu khó xử:

- Nhưng bọn họ...

- Huynh đệ không cần nói, Thiển Như cũng đoán ra được, đó là một cảnh tượng hết sức dâm dật, nhưng cung chủ của bọn họ ở trên Trúc Diệp Các, một mình huynh đệ chắc chắn không ứng phó nổi.

Âu Dương Thu thấy hai nàng có vẻ rất kiên quyết, biết họ không đời nào chịu để cho mình một thân mạo hiểm, đành gật đầu nói:

- Cũng được, đi thôi!

Ba người vẫn theo con đường nhỏ trong rừng trúc phóng đi về phía ngôi lầu. Nhưng lần này họ hành động không dám mảy may khinh xuất, đều vận hết toàn lực khinh công, cơ hồ chân không nhuốm bụi.

Rẽ qua hai khúc quanh, ba người đã đến dưới ngôi lầu.

Ngôi lầu này tuy không rộng lớn nhưng rất cao, từ lầu đến mặt đất ít ra cũng hai mươi trượng. Cánh cửa sắt vào lầu một đã đóng chặt, hai bên tuy có cây cối có thể mượn sức thi triển khinh công phi thân lên, nhưng vậy hẳn kinh động đến người ở bên trên.

Bởi người dù võ công cao đến mấy, phi thân trên không cũng gây ra tiếng gió và Hỏa Phụng Hoàng toàn thân đỏ rực rất dễ bị phát hiện, không thể áp dụng cách thức như lúc vào cốc.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi mới truyền âm nói:

- Thiển Như tử, chúng ta đành phải mất chút thời gian dùng Bích Hồ Công mà lên, giữa chừng nghỉ vài lần để khỏi tiêu hao quá nhiều thể lực.

Tư Mã Thiển Như gật đầu, ba người lập tức vận công đề khí, dựa lưng vào vách tường nhanh chóng trườn lên.

Bích Hồ Công rất hao thể lực, ba người đều trải qua mấy lần đổi khí điều tức mới lên đến một chỗ tối trên lầu hai.

Trên lầu cửa sổ mở toang, đèn đóm sáng hoắt, dù chim muông bay qua, người trong lầu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Lúc này tuy bên trong không ngừng vọng ra tiếng cười

nói âm dật, nhưng ba người cũng không dám đến quá gần cửa sổ, nên không nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Âu Dương Thu quan sát tình thế một hồi, sau cùng đã nghĩ ra một cách, bèn trướnlên phía trên, sau đó thi triển Súc Cốt Công, thu người nhỏ hơn gấp hai lần từ từ tiếp cận cửa sổ.

Chỉ thấy trong lầu gồm có hai mươi người, mười sáu nam và bốn nữ, thấy đều không một mảnh vải che thân.

Trong mười sáu nam có bốn hòa thượng, hai hòa thượng trong số chính là âm tăng Thiết Trúc tự mà chàng đã gặp trong khách điểm huyện vân Long.

Hai hòa thượng dáng người cao to, da ngăm đen và lông lá đầy mình, như không phải người Trung nguyên.

Trong bốn nữ nhân, Âu Dương Thu cũng biết hai người, đó là lão bà độc cước và Bạch Tiên Nhi.

Hai nữ nhân khác có làn da còn nõn nà hơn Bạch Tiên Nhi, nhưng tóc đã đốm bạc, đó là dấu tích do năm tháng để lại, hiển nhiên tuổi họ đã trên trung niên.

Trong mười sáu nam nhân đã có tám người do bởi thoát dương quá độ đã ngắt xiu.

Bốn hòa thượng còn lại có lẽ đã trải qua một cuộc đại chiến, mất quá nhiều sức nên đang vận công điều tức.

Bốn đại hán còn lại lúc này đang chia nhau nằm trên mình nữ nhân, hơi thở hào hển, lát sau đều lần lượt ngã ra bất tỉnh.

Một mỹ phụ bên trái có lẽ là cung chủ, cười khẩy nói:

- Ma Già, ngươi hãy đích thân vào cuộc đi thôi, bọn đồ tử đồ tôn của ngươi thật là vô tích sự, còn nói là tuyệt kỹ Tây Vực gì, chưa chi đã ngã ra như chó chết rồi.

Gã hòa thượng da đen toàn thân lông lá chính là Ma Già do Hoa hòa thượng từ Tây Vực tìm đến, người thấp hơn là Ma Lý.

Ma Già đứng lên nhìn y thị nói:

- Ma Lý sư đệ hãy tiếp cung chủ trước, đây hãy còn một miếng thịt non, không thể để ả ta nhàn rồi được.

Đoạn cất bước đi về phía Bạch Tiên Nhi. Lúc này Hoa hòa thượng cùng sư đệ y là Nhục hòa thượng cũng đã đứng lên, mục tiêu của Hoa hòa thượng là mỹ phụ trung niên, y ra hiệu Nhục hòa thượng ứng chiến lão bà độc cước.

Lúc này Âu Dương Thu đã giận đến toàn thân mạch máu căng phồng, thẳm vận công lực đến mười hai thành, tay phải đặt sẵn trên các trường tiên, nhanh như chớp phi thân qua cửa sổ.

Chàng người đang còn trên không, tay trái đã chớp nhoáng và hung mãnh điểm ra mười một chỉ. Hoa hòa thượng, lão bà độc cước, Nhục hòa thượng, mỹ phụ trung niên và Bạch Tiên Nhi bởi quá bất ngờ, thấy đều không kịp trở tay, bị điểm trúng tử huyệt chết

ngay tức khắc Trường tiên trong tay phải chàng cũng không nhàn rồi, chớp nhoáng cuốn ra, quần vào cổ Ma Già, ném y ra xa hơn ba trượng, va mạnh vào vách đá.

Lúc này Ma Lý đã kiệt sức ngã ra bất tỉnh, Cửu u cung chủ chưa kịp đứng lên đã bị điểm trúng ba chỗ yếu huyệt. Nhưng y thị vẫn nhắm mắt nằm yên, như không hề hay biết việc gì đã xảy ra.

Âu Dương Thu chân vừa hạ xuống sàn lầu, chưa kịp cất tiếng, một luồng kinh lực mãnh liệt đã ập đến sau lưng.

Chàng giật mình kinh hãi, vội lách người sang bên, đầu cũng không quay lại, tay trái đã vận hết toàn lực bỏ ngược một chưởng ra sau.

Liên tức, một tiếng rú thảm vang lên, một thân người to lớn bay ra xa hai trượng, vỡ sọ máu tuôn.

Thì ra người xuất thủ tấn công chàng chính là dâm tăng Tây Vực Ma Già, y bị Âu Dương Thu một roi ném va vào vách đá chưa chết, khi bật trở lại đã xuất thủ ám toán, vừa lúc Tiểu Thúy vào đến, một chỉ điểm trúng sọ não y, lại bị Âu Dương Thu bồi thêm một chưởng, đương nhiên không thể nào sống được nữa.

Âu Dương Thu đưa mắt nhìn Cửu u cung chủ đã nằm bất động, lạnh lùng nói:

- Thị khỏi phí sức uông công, thủ pháp điểm huyệt của tại hạ ngoại trừ người của bốn môn, không ai có thể giải được. Thị vận công xung huyệt chỉ tự chuốc khổ vào thân thôi.

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không đơn giản, nhưng ngươi bằng cách nào đã vượt qua được Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận của bốn cung chủ?

- Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận gì, có phải bọn ma đởm kia không?

- Không sai, chính họ. Ngươi với tiểu nha đầu này đã cải trang thành Tôn Thất và Vương Nhị, chả lẽ hai người đã bị các ngươi giết chết rồi sao?

- Đâu chỉ hai người ấy, kể từ Chiến Bất Thắng trở xuống, không một người nào sống sót.

Cửu u cung chủ không tin:

- Bọn họ tuy võ công kém cỏi, nhưng Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận do bốn cung chủ đích thân huấn luyện, ba mươi sáu người liên thủ phát động trận thế, cho dù chưởng môn các đại môn phái đích thân đến cũng không vào được Cửu u cốc.

- Nhưng họ chưa có cơ hội phát động trận thế thấy đều chui vào Quỷ môn Quan rồi.

Cửu u cung chủ chớp mắt, cười dâm đảng nói:

- Có lẽ các ngươi đã dỡ trò ám toán. Tiểu tử, hai ngươi là môn hạ của ai? Thủ pháp cách không điểm huyệt dường như là cùng một sư thừa mà ra.

- Bọn này là truyền nhân của Tàn Khuyết Môn, vị này là đệ tử muội.

Cửu u cung chủ lại chớp mắt:

- Tàn Khuyết Môn chẳng phải đã tiêu tan từ lâu rồi sao?

Âu Dương Thu chợt động tâm, bất giác tiến tới hai bước nói:

- Ai nói Tàn Khuyết Môn đã tiêu tan? Gia sư Thái Hư thượng nhân là đệ nhất cao nhân trong võ lâm.

Cửu u cung chủ cười thâm đả đàng nói:

- Ngươi danh táng là gì? Tự ý xông vào Cửu u cốc và giết chết nhiều người thế này, ngươi không hối hận sao?

Âu Dương Thu cảm thấy trong mắt y thị như có một sức mạnh không sao chống lại nổi, muốn nói ra hết tất cả những điều mình biết, vội quay đi nơi khác, nhưng vẫn nói ra thân thế và lai lịch của mình.

Nghe xong, Cửu u cung chủ lại buông một chuỗi cười thâm đả đàng nói:

- Thì ra ngươi là Âu Dương Thu, con trai Nhất Tiên Thần Tiên âu Dương Hàn. Tại sao ngươi không dám nhìn bản cung chủ, chả lẽ bản cung chủ không đẹp ư?

Âu Dương Thu chưa kịp đáp, bỗng ngoài cửa sổ vọng vào tiếng quát to:

- Âu Dương huynh đệ hãy mau vận tâm pháp huyền môn chống lại, yêu phụ này biết Hoặc Tâm Thuật đấy!

Theo sau tiếng quát, Tư Mã Thiên Như đã từ cửa sổ phi thân vào.

Cửu u cung chủ biến sắc mặt:

- Lại là một con cái, các ngươi thật ra đã đến bao nhiêu người?

Tư Mã Thiên Như cười khẩy:

- Chỉ bọn này ba người thôi. Thật ra thì chỉ cần một mình âu Dương huynh đệ cũng đủ lật tung Cửu u cốc rồi.

Âu Dương Thu được cảnh báo kịp lúc, vội vận tâm pháp huyền môn điều tức, tâm thần đã ổn định trở lại.

Chàng quay lại tức giận nói:

- Bắt đầu từ bây giờ chỉ thiếu gia hỏi thị, thị không được hỏi.

Cửu u cung chủ bắt chước giọng điệu của Tư Mã Thiên Như nói:

- Âu Dương huynh đệ có điều gì cứ hỏi, hà tất hung dữ thế này?

Âu Dương Thu tuy đã vận tâm pháp huyền môn, nhưng lòng vẫn thoáng rúng động, vừa định quay mặt đi, Tư Mã Thiên Như đã giận dữ quát:

- Âu Dương huynh đệ, để Thiên Như đối phó với yêu phụ này cho.

Chỉ thấy ánh bạc lấp lánh, trường kiếm của nàng đã nhanh như chớp đâm vào hai mắt Cửu u cung chủ.

Âu Dương Thu vội ngăn cản:

- Thiên Như tử, đừng giết y thị...

Đồng thời trường tiên trong tay đã vung lên gạt, khiến trường kiếm của Tư Mã Thiên Như chệch đi hơn tấc, song vẫn rạch một đường trên mặt Cửu u cung chủ và xẻo mất một chiếc tai y thị.

Tư Mã Thiên Như mặt đầy vẻ tức giận nói:

- Âu Dương huynh đệ làm gì thế này?

Âu Dương Thu nghiêm mặt:

- Thiên Như tử đã quên mục đích đến đây của chúng ta rồi ư? Giết chết y thị không giải quyết được vấn đề, có y thị làm con tin, chúng ta mới có điều kiện thương lượng.

- Y thị luyện đó là Hoặc Tâm Thuật của Thiên Trúc, chỉ cần tiếp xúc với ánh mắt của y thị là bị mê hoặc ngay.

- Tiểu đệ tự tin còn có chút định lực, vạn nhất không chịu nổi, Thiên Như tử hãy nhắm mắt phải y thị trước. Tiểu đệ nhận thấy tà quang trong mắt phải y thị ghê gớm hơn mắt trái nhiều, đằng nào y thị bị mù một mắt cũng còn có thể dẫn đường.

Tư Mã Thiên Như bật cười:

- Hay lắm, thì ra huynh đệ sớm đã phát hiện tà thuật của y thị rồi.

Âu Dương Thu gật đầu:

- Thì vừa mở mắt là tiểu đệ đã nhận thấy không ổn, lập tức vận tâm pháp huyền môn chống lại. Tiểu đệ sở dĩ quay mặt đi chỉ là định tương kế tựu kế moi ra chút bí mật của y thị mà thôi.

Cửu u cung chủ gắt giọng:

- Thủ đoạn của tiểu tử ngươi còn ác độc hơn lão nương, hôm nay lão nương không chết, ngày sau ngươi sẽ biết tay.

Âu Dương Thu thản nhiên:

- chuyện sau này, sau này hẵng tính. Thiếu gia hỏi thị vài điều, nếu thị chịu thành thật trả lời, thiếu gia hứa sẽ không giết thị và giải khai huyết đạo cho thị, để thị tiếp tục làm cung chủ Cửu u cốc.

Cửu u cung chủ ngẫm nghĩ chốc lát:

- Tiểu tử ngươi hỏi đi!

- Danh tánh thị có phải là Lăng Hồng Diễm không?

Cửu u cung chủ cười khẩy:

- Sự hiểu biết của tiểu tử ngươi thật là nông cạn, lão nương đã là Cửu u cung chủ tất nhiên danh tánh là Lăng Hồng Diễm rồi.

- Đại Long Đầu Hoạt Diễm Vương La Tu của Hải Long hội có phải cùng phe với các ngươi không?

- Đại Long Đầu cái mốc xì, La Tu chỉ đủ tư cách làm tay sai cho lão nương mà thôi!
- Vậy là thị có địa vị rất cao trong Ma giáo chứ gì?
- Một trong năm cung chủ, đương nhiên địa vị không thấp.
- Vương gia các người là ai?
- Vương gia tức là vương gia, chẳng những lão nương không biết là ai, mà ngay cả đặc sứ cũng không thể biết.
- Ai là đặc sứ? Chẳng lẽ thân phận của họ còn cao hơn cung chủ hay sao?
- Không có chuyện thân phận cao thấp, họ ra ngoài khảo sát là đại diện cho vương gia, tất nhiên có nhiều quyền lực, nhưng cũng chỉ giới hạn trong một khu vực nào đó do vương gia chỉ định, giờ thì họ hai người đều đã chết dưới tay người, vương gia sẽ không buông tha cho người đâu.

- Thị muốn nói Bạch Tiên Nhi và mục già què phải không?

- Đúng vậy!

Âu Dương Thu cười khẩy:

- Hạng người dâm đảng như vậy mà cũng xứng giữ chức đặc sứ, đủ thấy trong Ma giáo các người chẳng có một kẻ tốt lành nào.
- Tiêu tử người chỉ hỏi những điều ấy thôi sao?
- Hồi nửa năm trước, có mấy người bị Hoạt Diêm Vương La Tu phái người đưa đến đây, hiện phải chăng vẫn còn trong Cửu u cung?
- Người do La Tu đưa đến đây có đến mấy trăm, lão nương không biết mấy người mà người nói đó là ai?
- Thương Ngô Tam Hồ và năm huynh muội Nghiêm gia ở Ngô Châu!

Lãng Hồng Diễm nhoen cười:

- Thì ra là bọn phé vật ấy! Bọn họ ngay cả tư cách làm thực nghiệm cũng không có, hiện vẫn còn bị giam trong địa lao.
- Vậy thị hãy thả họ ra ngay!
- Người nói đơn giản quá, điều kiện thế nào?
- Thiếu gia hứa tha chết cho thị, nhưng thiếu gia còn hai câu hỏi, thị phải thành thật trả lời.

- Đó thì phải xem lão nương có biết hay không và không dính líu đến bí mật của bản giáo thì đương nhiên có thể trả lời người, mong là câu hỏi của người không đi quá xa.

Âu Dương Thu trầm giọng:

- Trong ngũ cung của các người, ai biết Hàm âm Chương?

Lãng Hồng Diễm cười khẩy:

- Tiểu tử ngươi đúng là thiếu hiểu biết. Theo lão nương biết, trên giang hồ ít nhất cũng có mười người biết Hàm âm Chưởng, Hoạt Diêm Vương La Tu là một.

- Vụ huyết án tàn sát cả nhà thiếu gia tại Hàn Mai bảo, hẳn thị biết là do ai gây ra chứ?

- Chuyện ấy không do lão nương quản lý, ngươi hãy đi hỏi La Tu hoặc hai đường chủ Hải Long hội là Quý Kiến Sầu Hồ Chấn Sơn và Thủy thượng Phiêu Ngụy minh Viễn.

- Theo lời thị, thì Hoạt Diêm Vương La Tu chính là chủ hung đã tàn sát cả nhà bọn thiếu gia hơn trăm người phải không?

- Lão nương không khẳng định như vậy, ngươi đi hỏi La Tu thì biết ngay chứ gì?

- Được, nếu thị mà lừa dối bọn thiếu gia, khi trở lại đây lần nữa, bọn thiếu gia sẽ nhất định sẽ san bằng Cửu u cung.

Lăng Hồng Diễm cười khẩy:

- Các cửa Cửu u cung sẽ mãi mãi mở ra chờ đợi ngươi, chỉ sợ ngươi không dám đến đây nữa.

Âu Dương Thu lạnh lùng:

- Chuyện đùa! Bọn thiếu gia chỉ ngồi thôi cũng đã tiêu diệt hết ba mươi sáu Thiên Cương canh phòng cửa cốc và những cạm bẫy bố trí quanh Trúc Diệp Các của ngươi, lúc bọn ta lên đây không hề bị phát giác.

- Lão nương thừa nhận là trình độ của các ngươi rất cao, nhưng đó cũng là nhờ các ngươi may mắn thôi. ả tiện tỳ Bạch Tiên Nhi vì lấy lòng lão nương đã lén cho Ma Già uống vào ba viên Thiết Hán Đơn do vương gia bí chế, lúc ngươi vào đây lão nương đã phát giác, nhưng không dám phân thân vì sợ Ma Già hút mất nguyên âm, nên mới bị ngươi điếm trúng huyết đạo. Đồng thời, Ma Già đã mất hết nguyên dương, chân lực chỉ còn lại bốn thành, bị ngươi một roi ném vào vách mà còn có thể phản kích, nếu là bình thường, chắc chắn ngươi không tiếp nổi y ba chưởng.

- Bọn thiếu gia không muốn nghe những lời tâm phào của thị. Bây giờ thị hãy thông tri thủ hạ phóng thích Thương Ngô Tam Hồ và Nghiêm gia huynh muội. Sau khi đưa bọn ta ra khỏi cốc, bọn thiếu gia sẽ giữ đúng lời hứa giải huyết cho thị, đây là điều kiện đã thỏa thuận giữa chúng ta.

- Huyết đạo của lão nương chưa được giải khai, làm sao thông tri họ thả người được?

Âu Dương Thu vung chỉ, giải khai Nhuyễn Ma huyết của Lăng Hồng Diễm, đoạn nói:

- Bây giờ thị có thể cử động rồi, tốt hơn hãy tìm bộ y phục mặc vào trước, kéo bêu xấu trước mặt thuộc hạ.

- Nữ nhân Cửu u cung ở trong cốc không bao giờ mặc y phục, như vậy làm việc có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.

- Thật là vô sỉ, bàng môn tả đạo mãi mãi cũng không thể trở lại đường ngay nẻo chính.

- Đó có gì là vô sỉ, hai ả nha đầu đứng bên người nếu cởi hết y phục còn vô sỉ hơn lão nương...

Tiểu Thúy không chờ Lãng Hồng Diễm dứt lời đã sấn tới vung tay, xáng cho y thị hai cái tát tai rồi tung thêm một cước, đá y thị tung ra xa hơn hai trượng, mắt thấy y thị sắp bay ra ngoài cửa sổ, Tư Mã Thiên Như vội tung mình, lãng không đón lấy y thị và nói:

- Tiểu Thúy không cần hơn thua với hạng đàn bà như vậy, âu Dương huynh đệ hứa là không sát hại y thị rồi.

Lãng Hồng Diễm cười khẩy, lạnh lùng nói:

- Tiểu nha đầu người khỏi cần lời ngon tiếng ngọt, cho dù lão nương thật sự rơi xuống lầu cũng chưa chết, nhưng các người một tên cũng đừng mong thoát khỏi Trúc Diệp Các này.

- Thị chớ vội đánh giá mình quá cao, trước khi vào đây, bản cô nương đã nhận ra ngôi lầu này đã được bố trí theo ám cửu cung và phản bát quái, bản cô nương đã dám tiến vào là đã nắm chắc không bị giam hãm.

Lãng Hồng Diễm biến sắc mặt:

- Tiểu cô nương xem ra thật không đơn giản, lệnh sư là ai?

Tư Mã Thiên Như nhạt giọng:

- Thị gọi ta là tiểu cô nương hay tiểu nha đầu cũng vậy thôi, đẳng nào ta cũng không muốn làm quen với thị, và cũng không cần phải cho thị biết sư thừa. Thị hãy hạ lệnh thả người đi thôi!

Trong khi nàng nói đã điềm nhẹ vào hai đại huyết Tam Tiêu và Tam Thái của Lãng Hồng Diễm, đoạn mới bỏ y thị xuống sàn lầu.

Lãng Hồng Diễm lại biến sắc mặt hỏi:

- Tiểu nha đầu, người làm vậy là có ý gì hả?

Tư Mã Thiên Như mỉm cười:

- Chẳng ý gì cả, mà chỉ mong thị biết vâng lời một chút, vì một cước vừa rồi của Tiểu Thúy đã vô tình làm chấn động huyết đạo bị chế ngự của thị. Với công lực của thị, thừa cơ hội này vận khí xông huyết chẳng có gì là khó.

Lãng Hồng Diễm hậm hực:

- Tiểu yêu nữ, kể như người lợi hại! Một ngày nào đó người lọt vào tay lão nương, lúc ấy người sẽ biết tay.

Tư Mã Thiên Như thở nhiên cười:

- Hiện thị đang là tù nhân, nói suông có ích gì chứ. Vị Tiểu Thúy muội muội này của bổn cô nương nếu một khi nổi giận, không dễ nói chuyện như bổn cô nương đâu.

Dứt lời, nàng lui sang bên, nháy mắt ra hiệu với Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vừa rời một cước làm chấn động huyết đạo bị chế ngự của Lăng Hồng Diễm, lòng đã đầy lửa hận, vừa thấy Tư Mã Thiên Như nháy mắt, liền sấn tới đặt tay lên huyết Bách Hội của Lăng Hồng Diễm.

Trong lúc thịnh nộ, Tiểu Thúy đã thi triển Tam âm Sưu Hồn Chưởng. Môn tuyệt học võ lâm này, người phát chưởng có thể không chế ý chí đối phương theo ý muốn của mình, nội công của Tiểu Thúy Chưa đạt đến trình độ ấy, nhưng nàng với hai thành công lực khiến cho huyết mạch toàn thân Lăng Hồng Diễm chảy ngược, thật còn khổ sở hơn là giết chết y thị.

Chưa đầy một khắc, Lăng Hồng Diễm đã toàn thân run rẩy, nghiêng răng ken két, không thể nào cất tiếng nói được nữa.

Âu Dương Thu giờ mới lên tiếng ngăn cản:

- Sư muội, vậy đủ rồi! Cung chủ hãy hạ lệnh thả người đi thôi, chuyện hôm nay đến đây là dứt.

Tiểu Thúy rút tay lui ra, Lăng Hồng Diễm thở mạnh một hơi dài, thắc mắc hỏi:

- Tiểu nha đầu, đây là môn công phu gì? Rất giống Tam âm Sưu Hồn Chưởng trong lời đồn, đúng không?

Âu Dương Thu trầm giọng:

- Nếu âu Dương mỗ với sư muội liên thủ, Cửu u cung sẽ ra sao, hẳn là cung chủ biết rõ.

Lăng Hồng Diễm cười khẩy:

- Cửu u cung người nhiều vô số, người không bao giờ giết chết hết được Nhưng lão nương đã hứa thả người, đương nhiên không thất tín.

Y thị đứng lên, đi đến bên trái cửa các, dùng ngón tay ấn nhẹ vào một viên minh châu, liền có hai vệt lửa bay ra. Chốc lát sau, mười hai đại hán từ trong phóng nhanh ra, họ thấy đều dùng kiếm, khi thấy rõ tình hình hiện trường, liền nhanh chóng tuốt kiếm và tản ra bao vây.

Lăng Hồng Diễm khoác tay nói:

- Chuyện ở đây các người không cần can thiệp, hãy đến địa lao phóng thích Thương Ngô Tam Hồ và Nghiêm gia huynh muội, để cho họ dẫn đi.

Qua động tác tuốt kiếm của mười hai đại hán này cũng đủ biết họ đều là Cao thủ về kiếm đạo, nhưng họ chỉ với ánh mắt hoài nghi nhìn nhau rồi lui ra.

Lăng Hồng Diễm quay sang Âu Dương Thu nói:

- Chúng ta hãy đến cửa cốc trước chờ đợi, họ sẽ nhanh chóng đưa người đến ngay.

Âu Dương Thu gật đầu:

- Chỉ cần cung chủ giữ lời hứa, tại hạ cũng tuyệt đối không làm tổn thương đến một sợi tóc của cung chủ, mong là họ đừng ngấm ngấm giờ trò quái quỷ.

- Sự an toàn của các người ở trong Cửu u cốc, lão nương cam đoan chịu trách nhiệm, nhưng ngoài Cửu u cốc là do La Tu quản hạt, xảy ra việc gì, các người cứ tìm y mà thanh toán.

Âu Dương Thu sực nhớ một điều hỏi:

- La Tu có một người con gái là La Vỹ Cơ, nàng ta bị trúng độc mất lý trí, có phải cung chủ gây nên không?

- Chức trách của Cửu u cung là thu phục những người như là Hoa hòa thượng và Ma Già, ở đây không có loại dược vật ấy và cũng không phải là trách nhiệm của lão nương, có lẽ là do hai vị đặc sứ gây ra.

Trong khi nói họ đã đến gần cửa cốc, mười hai đại hán khi này quả nhiên đã dẫn nhóm người Thương Ngô Tam Hồ đến đó đợi sẵn và tảng đá chắn cửa cốc đã biến mất.

Âu Dương Thu hướng về Thương Ngô Tam Hồ vòng tay thi lễ nói:

- Các vị nếu chưa mất võ công, chúng ta hãy ra khỏi cốc trước, có gì thu thả hãy nói.

Mọi người gật đầu, lẳng lặng đi ra ngoài cốc.

Âu Dương Thu ra hiệu cho Tư Mã Thiển Như đi trước, chàng với Lăng Hồng Diễm đi đến giữa cửa cốc, bỗng dừng lại nói:

- Không dám làm phiền cung chủ tiền xa, tại hạ giữ đúng lời hứa, giải huyết cho cung chủ tại đây.

Dứt lời, tay phải liên tiếp vung ra, giải huyết cho Lăng Hồng Diễm xong, liền tức nhanh như chớp phi thân ra ngoài cốc, đuổi theo mọi người nói:

- Chúng ta hãy đi nhanh một chút, nếu tại hạ phán đoán không lầm, ngoài cốc hẳn có mai phục.

Chàng vừa nói đến đó, phía sau bỗng vang lên một tiếng “âm” rền rĩ, cửa cốc đã bị tảng đá to bít kín.

Tư Mã Thiển Như ngẫm nghĩ một hồi:

- Cửa cốc này chẳng qua chỉ nhằm che mắt thiên hạ, theo Thiển Như suy đoán, Cửu u cốc hẳn còn có lối ra vào bí mật khác nữa.

Âu Dương Thu bực tức:

- Thật không ngờ Cửu u cốc lại thâm tà thế này, nếu họ mai phục ở phía trước hoặc phái người chặn đánh, chúng ta cứ phóng tay mà giết bọn họ không còn manh giáp...

Nào ngờ chàng vừa nói đến đó, Thương Ngô Tam Hồ và năm anh em nhà họ Nghiêm ở phía trước đã có điều phát hiện, cùng dừng cả lại.